A

PARANCHOTHI K RAMALINGAM & SATU LAGI

lwn.

SENTUL RAYA SDN BHD

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
WAN ADNAN MUHAMAD H
[GUAMAN NO: S2-22-1312-2002]
12 JULAI 2007

C

PROSEDUR SIVIL: *Pindaan - Pindaan kepada penghakiman hakim bicara - Permohonan defendan atas alasan kesilapan dalam keputusan diakui hakim bicara sendiri dalam alasan penghakiman - Defendan juga memohon penghakiman diketepikan dan tuntutan plaintif yang dirayui defendan di Mahkamah Rayuan dikembalikan ke mahkamah bicara untuk dibicarakan penuh - Sama ada defendan diprejudis jika permohonan tidak dibenarkan -*

D

Sama ada defendan seharusnya meneruskan rayuannya di Mahkamah Rayuan - Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 20 k. 11

PROSEDUR SIVIL: *Penghakiman - Pindaan kepada penghakiman hakim bicara - Permohonan defendan atas alasan kesilapan dalam keputusan diakui*

E

hakim bicara sendiri dalam alasan penghakiman - Defendan juga memohon penghakiman diketepikan dan tuntutan plaintif yang dirayui defendan di Mahkamah Rayuan dikembalikan ke mahkamah bicara untuk dibicarakan penuh - Sama ada defendan diprejudiskan jika permohonan tidak dibenarkan - Sama ada defendan seharusnya meneruskan rayuannya di Mahkamah

F

Rayuan - Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 20 k. 11

Kes ini melibatkan perjanjian jualbeli sebuah unit pangsapuri di mana plaintif-plaintif sebagai pembeli menuntut gantirugi terhadap defendan pemaju hartanah kerana tidak menyiapkan unit berkenaan dalam tempoh masa yang ditetapkan. Plaintif-plaintif telah memohon dalam Lampiran 6

G

('L6') untuk suatu perintah awalan di bawah peruntukan A. 81 k. 1 Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT'). Plaintif-plaintif juga telah memohon dalam Lampiran 7 ('L7') injunksi sementara menahan defendan daripada berurusniaga dalam unit berkenaan. Hakim bicara membenarkan L6 manakala tiada keputusan dibuat mengenai L7.

H

Defendan merayui keputusan L6 ke Mahkamah Rayuan. Perintah relif awalan telahpun disempurnakan oleh pihak-pihak. Selepas itu alasan penghakiman telah diterima oleh defendan mengenai keputusan L6. Dalam alasan penghakiman tersebut, hakim bicara telah berkata, antara lain, bahawa beliau tersilap membenarkan permohonan plaintif-plaintif

I

dalam L6 di mana L6 sepatutnya ditolak. Ini adalah kerana beliau sebenarnya telah membenarkan L7 disebabkan defendan berjaya

menunjukkan adanya isu yang perlu dibicarakan. Beliau tersilap kerana permohonan yang berganda itu telah mengelirukannya. Akibat itu, defendan kini memohon dalam Lampiran 39 ('L39') untuk meminda perintah hakim bicara bersabit L6. Jika dibenarkan defendan memohon suatu perintah sampingan mengenepikan penghakiman hakim bicara tersebut dan untuk tuntutan plaintif yang dirayui defendan di Mahkamah Rayuan dikembalikan ke mahkamah bicara untuk dibicarakan penuh supaya defendan dapat membuktikan kes mereka. Permohonan defendan dilandaskan di bawah peruntukan A. 20 k. 11 KMT.

Diputuskan (menolak permohonan):

(1) Defendan masih boleh berhujah untuk menunjukkan terdapatnya isu-isu yang perlu dibicarakan di Mahkamah Rayuan. Hujahan defendan mungkin mempunyai asas yang kukuh berdasarkan rasional alasan penghakiman. Forum yang sesuai ialah Mahkamah Rayuan. (perenggan 18)

(2) Plaintif-plaintif telah mendapat penghakiman muktamad di dalam prosiding A 14 KMT. Perintah diperolehi secara 'regular' dan sah. Prinsip dalam kes *Badiadin Mohd Mahidin & Anor v Arab Malaysia Finance Bhd* tidak terpakai kepada fakta kes ini. Lagipun penghakiman tersebut bukan dibuat secara ingkar kehadiran mahupun secara *ex parte*. (perenggan 18)

(3) Permohonan defendan jika dibenarkan akan memprejudiskan plaintif-plaintif yang berhak kepada penghakiman yang diperolehi. Kemenangan tersebut tidak boleh dipatahkan melalui pintu belakang yakni di perolehi melalui pindaan di bawah A 20 k. 11 KMT. Tidak adil untuk membuat pindaan justeru itu secara tidak langsung memberi kemenangan kepada defendan atas rayuannya tanpa dibicara di Mahkamah Rayuan. (perenggan 19)

(4) Berdasarkan fakta dan kronologi kes ini jelas mahkamah ini sudah *functus officio*. Hanya suatu prosiding rayuan di Mahkamah Rayuan boleh menentukan hak pihak-pihak. Penolakan L39 tidak akan mendatangkan prejudis atau ketidakadilan kepada defendan kerana peluangnya untuk membela masih ada di prosiding rayuan di Mahkamah Rayuan. Jika L39 dibenarkan ia menafikan hak plaintif untuk mengesahkan kemenangannya mendapat penghakiman muktamad di bawah A. 14 KMT. Sayugia diingatkan terdapat keputusan-keputusan Mahkamah Rayuan yang bersetuju dengan keputusan hakim bicara walau tidak sekata dengan alasan yang diberikan. Oleh itu peluang bagi plaintif tidak harus dinafikan untuk

menggesa Mahkamah Rayuan perakui ketidakwujudan persoalan-persoalan yang perlu dibicarakan. Hanya Mahkamah Rayuan dapat menentukan atas pengakuan kesilapan oleh hakim bicara bila membuat keputusan. (perenggan 19)

(5) Keputusan hakim bicara tidak kabur. Keputusannya amat jelas. Beliau membenarkan L6 tersebut apabila mendapati plaintif telah membuktikan ketiadaan isu-isu yang perlu dibicarakan. Ketiadaan keputusan mengenai L7 menguatkan lagi bahawa hakim bicara tidak ada keraguan ketika membenarkan permohonan plaintif-plaintif di L6. (perenggan 20)

(6) Peruntukan A. 20 k. 11 KMT boleh digunapakai bila mana terdapat kekaburan dalam ekspresi mengenai keputusan yang amat jelas. Dalam kes bicara hakim berkenaan telah menukar fikiran semasa menyediakan alasan penghakiman. (perenggan 21)

(7) Tindak tanduk defendan adalah suatu penyalahgunaan proses mahkamah. Aturan 20 k. 11 KMT bukan digubal untuk membawa ketidakadilan. Ia hanya suatu prosedur yang digubal bagi membetulkan sesuatu kesilapan yang tidak mendatangkan prejudis kepada pihak-pihak untuk mendapat ketidakadilan dan bukan digunakan untuk menafikan hak pihak lain mendapat keadilan. Berdasarkan latarbelakang kes ini imbangan keadilan memihak kepada plaintif-plaintif. Defendan seharusnya meneruskan rayuannya di Mahkamah Rayuan mengenai L6. Permohonan defendan di L39 ditolak dengan kos. (perenggan 22)

Kes-kes yang dirujuk:

Arab Malaysia Finance Bhd v. Malacca Development Corp Sdn Bhd & Ors [1997] 3 CLJ 51 HC ***(dibezakan)***

Badiadin Mohd Mahidin & Anor v. Arab Malaysian Finance Bhd [1998] 2 CLJ 75 FC ***(dibezakan)***

Bayerishe Landesbank Girozentrade v. Dato' Azlan Hashim [2002] 4 SLR 838 ***(dirujuk)***

Hock Hua Bank Bhd v. Sahari Murid [1980] 1 LNS 92 FC ***(dirujuk)***

R v. Cripps, ex parte Muldoon & Others [1984] 2 All ER 705 ***(diikuti)***

Perundangan yang dirujuk:

Rules of the High Court 1980, O. 14, O. 20 r. 11, O. 81 r. 1

Bagi pihak plaintif - Shanmuga A Kanesalingam; T/n Kanesalingam & Co
Bagi pihak defendan - Loganath Brian Sabapathy; T/n Logan Sabapathy & Co

Dilaporkan oleh Usha Thiagarajah

PENGHAKIMAN

Wan Adnan Muhamad H:

[1] Plaintif pertama dan plaintif kedua ialah suami isteri. Defendan ialah pemaju hartanah berlesen. Melalui suatu perjanjian jual beli bertarikh 9 Julai 1996 kedua-dua plaintif telah bersetuju membeli daripada defendan yang membina dan menjual satu unit pangsapuri yang dikenali sebagai parcel No. CIB/07-5 yang merangkumi 102.77 meter persegi dan satu parcel aksesori No. CIB/07/5 di Bangunan B dalam kondominium Sang Suria di atas Lot-Lot 562 dan 640 Seksyen 83 yang terletak di Jalan Ipoh, Kuala Lumpur (perjanjian jual beli ialah seperti eks. PR-1 lampiran 4).

[2] Plaintif-plaintif telah membayar sebahagian bayaran progres iaitu 65% atau RM139,306.05. Masalah timbul apabila defendan memberhentikan pembinaan pangsapuri tersebut dan gagal menyiapkan kondominium tersebut pada atau sebelum 9 Julai 1999 iaitu dalam masa tempoh 36 bulan seperti diperuntukkan dalam perjanjian.

[3] Defendan telah menyiapkan kondominium tersebut selepas tempoh dan meminta plaintif-plaintif membayar baki harga belian iaitu RM75,010.95 pada 14 Oktober 2002 bagi membolehkan plaintif-plaintif mendapat milikan kosong. Plaintif-plaintif enggan membayar RM75,010.95 kerana mengikut peruntukan perjanjian jual beli defendan disyaratkan membayar ganti rugi lewat siapkan kondominium sebanyak RM84,059.23 iaitu dikira tempoh kelewatan daripada 9 Julai 1999 hingga 14 Oktober 2002.

[4] Plaintif-plaintif telah memfailkan melalui suatu Saman Dalam Kamar (SDK) (lampiran 6) memohon suatu perintah relif awalan (summary relief) di bawah peruntukan A. 81 k. 1 Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 (KMT). Plaintif-plaintif juga melalui suatu Saman Dalam Kamar di lampiran 7 memohon injunksi sementara untuk menahan defendan daripada berurusniaga parcel dalam kondominium berkenaan.

[5] Pada 15 September 2003 setelah permohonan plaintif-plaintif dibicara mahkamah telah membenarkan permohonan mereka di lampiran 6. Mengikut rekod prosiding tiada keputusan dibuat mengenai lampiran 7. Defendan tidak berpuashati dengan keputusan lampiran 6 dan memfailkan suatu rayuan ke Mahkamah Rayuan terhadap relief awalan yang diberi terhadap mereka. Permohonan defendan untuk suatu perintah penggantungan relief awalan juga ditolak oleh mahkamah kemudiannya.

[6] Perintah relief awalan telah disempurnakan oleh pihak-pihak (perfected). Selepas itu alasan penghakiman telah diterima oleh pihak defendan mengenai keputusan di lampiran 6. Dalam alasan penghakimannya hakim bicara telah berkata antara lain seperti berikut:

> Akan tetapi didalam tindakan ini saya telah membuat keputusan untuk membenarkan permohonan plaintif di bawah Kandungan 6. Ini adalah satu kesilapan yang saya telah lakukan. Apa yang sebenarnya berlaku ialah saya telah tersilap mempertimbangkan suatu permohonan defendan di bawah Kandungan 7 untuk satu injunksi interim menghalang defendan daripada berurusan dengan pangsapuri yang telah dijual kepada plaintif. Keputusan saya mengenai Kandungan 7 ini ialah untuk membenarkan dan bukan mengenai permohonan plaintif di bawah Kandungan 6. Inilah yang menyebabkan kekeliruan saya disebabkan adanya permohonan yang berganda itu.
>
> Mengenai permohonan plaintif di bawah Kandungan 6 ini saya sepatutnya membuat keputusan untuk menolak permohonan plaintif oleh kerana defendan berjaya menunjukkan adanya isu yang perlu dibicarakan.

[7] Bagaikan orang mengantuk disorongkan bantal defendan menggunakan alasan penghakiman hakim berkenaan untuk mendapat suatu perintah mahkamah untuk meminda perintah yang dibuat bersabit lampiran 6 melalui SDK di lampiran 39. Pihak defendan memohon pindaan kepada perintah hakim tersebut dan jika dibenarkan suatu perintah sampingan iaitu penghakiman bertarikh 15 September 2003 diketepikan dan minta tuntutan plaintif yang dirayu defendan di Mahkamah Rayuan dikembalikan semula ke mahkamah bicara untuk dibicara penuh supaya defendan dapat membuktikan kes mereka. Sayugia diingatkan permohonan defendan dilandaskan di bawah peruntukan A. 20 k. 11 KMT.

[8] Untuk mendapat gambaran jelas elok jika diperturunkan peruntukan A. 20 k. 11 KMT tersebut seperti berikut (dalam bahasa Inggeris):

> Clerical mistakes in judgments or orders, or errors arising therein from any accidental slip or omission, may at any time be corrected by the Court by summons without an appeal

[9] Daripada peruntukan aturan tersebut jelas bahawa mahkamah mempunyai budibicara untuk membetul apa-apa kesilapan yang dibuat atas "clerical mistakes" yang tidak disengajakan. Pada lazimnya pindaan kesilapan ejaan dan lain-lain yang remeh yang tidak memperjudiskan pihak lain dibenarkan mahkamah.

[10] Dalam hujah bertulisnya peguam defendan bergantung kepada keputusan kes *Hock Hua Bank Bhd. v. Sahari bin Murid* [1980] 1 LNS 92 bagi menggesa mahkamah membenarkan L39. Beliau memetik kata-kata Chang Min Tat HMP yang berbunyi (dalam bahasa asal):

> The Court has no power under any application in the same action to alter, vary or set aside a judgment regularly obtained after it has been entered or an order after it is drawn up, except under the slip rule in Order 28 rule 11 Rules of the Supreme Court 1957 (Order 20 rule 11 Rules of the High Court 1980) so far as is necessary to correct errors in expressing the intention of the court: *Re St. Nazaire Co.' Kelsey v Douner; Hession v Jones*, unless it is a judgment by default or made in the absence of a party at the trial or hearing.

[11] Seterusnya peguam defendan memperkukuhkan saranannya dengan memetik penghakiman Mahkamah Tinggi dalam kes *Arab Malaysia Finance Bhd v. Malacca Development Corp. Sdn. Bhd & Ors* [1997] 3 CLJ 51 di halaman 62 Augustine Paul PK (ketika itu) berkata sebegini (dalam bahasa asal):

> Before I proceed any further, I shall first determine the extent to which a court can amend an order that it has made in the context of the application before me. It is settled law that after a judgment or order has been perfected, amendments may only be made to it in relation to clerical errors, accidental slips and omissions as provided by O. 20 r. 11 of the RHC (see *Khoo Cheng Tat v. Lim Sook Teik & Anor (BM Kamdar, intervening)* [1982] 1 MLJ 289; *Tak Ming Co. Ltd v. Yee Sang Metal Supplies Co* [1973] 1 WLR 300; *Hock Huar Bank Bhd v Sahari bin Murid* [1981] 1 MLJ 143). However, the court has an inherent power to correct errors to give a clear expression to its intentions in the judgment or order which has been perfected (see *Pearlman (Veneers) SA (Pty) Ltd v. Bernhard Bartels* [1954] 1 WLR 1457). Such a power exists to enable to the court to correct the record to make it consistent with the judgment or order which it obviously meant to pronounce (see *Hotel Ambassador (M) Sdn. Bhd v. Seapower (M) Sdn Bhd* [1990] 2 CLJ 1044; *Hatten v. Harris* [1892] AC 560; *Koperasi Perumahan Kotawira Bhd v. Kadir bin Kassim & Ors* [1991] 2 CLJ 1529). A judge may set aside an order founded wholly upon his own errors as to a fact, and not upon any mistake in his deliberation, even though the order be passed and entered (see *hall v. Harris*) [1900] 25 VLR 455).

[12] Peguam defendan juga memohon jasa baik mahkamah menggunakan kuasa yang sedia ada mahkamah (inherent power) untuk memberi keadilan dalam keadaan tertentu dan mengutarakan kata-kata

Mahkamah Persekutuan dalam kes *Badiadin bin Mohd Mahidin & Anor v. Arab Malaysian Finance Bhd* [1998] 2 CLJ 75. Di halaman 93 Mahkamah Tertinggi tersebut memutuskan seperti berikut (dalam bahasa asal):

> The discretion to invoke the inherent jurisdiction should also be exercised judicially in exceptional cases where the defect is of such a serious nature that there is a real need to set aside the defective order to enable the court to do justice. In all cases, the normal appeal procedure should be adopted to set aside a defective order, unless the aggrieved party could bring himself within the special exception.

[13] Dalam hujahnya peguam defendan selanjutnya menggesa mahkamah supaya permohonan di L39 dibenarkan kerana mengikut beliau alasan penghakiman menjadikan rayuan pihak defendan di Mahkamah Rayuan menjadi tak bererti lagi (redundant) kerana hakim bicara tidak berhasrat untuk memberi penghakiman kepada plaintif. Oleh itu pihak defendan tidak harus bersusah payah meneruskan prosiding rayuan mereka kerana imbangan keadilan memihak kepada defendan dan jika dinafikan defendan mendapat perintah seperti dipohon di L39 ia berlaku tidak adil kepada defendan.

[14] Dalam hujah balas bertulisnya peguam plaintif menegaskan bahawa A. 20 k. 11 KMT tidak boleh diguna pakai dalam kes ini. Beliau memetik ulasan dalam *The Malaysian High Court Practice* 2006 Desk Edition berbunyi (dalam bahasa asal):

> The error, must be an error in expressing what the court intended at the time when the order was made. If the order, as drawn up, correctly expresses that intention, it be corrected under this rule, even if it contains a mistake in law, apparent on the face of it: *Karupaya v. Ramasamy Chetty & Anor* 15 SSLR 6.

[15] Peguam plaintif juga mengutarakan kes Mahkamah Tinggi Singapura yang memutuskan (dalam bahasa Inggeris) "it was established to (the court) satisfaction that the slip or omission was accidental. Proceeded of course that such an amendment was not to the disadvantage of the other party" (sila lihat *Bayerishe Landesbank Girozentrade v. Dato Azlan bin Hashim* [2002] 4 SLR 838.)

[16] Saya amat tertarik dengan petikan nas Inggeris dalam hujah peguam pihak plaintif iaitu keputusan Court of Appeal dalam kes *R v. Cripps, ex parte Muldoon and Others* [1984] 2 All ER 705 dimana di hlm. 711 hingga 712 Sir John Donaldson MR berkata (dalam bahasa asal) yang berbunyi seperti berikut:

> For our part we would accept that if a court has reached a decision which is ambiguously expressed either in the reasoned judgment or in the formal order giving effect to the decision, the ambiguity of

> expression can be removed in the exercise to slip rule powers. But the exercise must be limited to correcting ambiguity in expression of an unambiguous decision (penekanan untuk menarik perhatian). An ambiguous decision is no decision at all and any attempt to turn it into an unambiguous decision is at least a variation and probably a new decision. It would not, therefore, be necessarily fatal to Mr. Barnes' submission on behalf of Mr Slade that he was seeking a clarification of the commissioner's order, provided always that the commissioner's decision had been unambiguous and the ambiguity lay in the order giving effect to that decision. ....
>
> Appreciating, as we do, the sense of injustice experienced by Mr. Slade in the light of the course which these proceedings have taken, we have considered whether it would be just and proper to extend the ambit of the slip rule. …
>
> But to apply the slip rule in the present case would involve correcting an order, not on the basis that in the light of contemporary events or evidence it could be shown to have failed to express the judge's decision, but on the basis that eight months later the judge thought that he intended, or must have intended, something which he certainly did not express formally or informally at the time of decision. To admit of such an extension would be to invite judges to succumb to very human failing of regretting a decision and then convincing themselves that they cannot ever have intended it. Judges are both human and fallible, but such an extension of the slip rule is not the solution to the problems created thereby (penekanan dibuat untuk menarik perhatian). The solution is a right of appeal, which does not exist in the circumstances of this case because there is no direct right of appeal on an order as to costs made by a local election court and, even if there were a remedy by way of judicial review, the order actually made did not involve any excess of jurisdiction, however broadly that concept may be applied.

[17] Fakta kes dalam kes-kes yang ditonjolkan oleh pihak defendan amat berbeza dengan fakta kes ini. Dalam kes-kes tersebut tidak terdapat rayuan kepada penghakiman yang diberi. Ia bersabit pembetulan peruntukan dan bukan memutuskan untuk membuat sesuatu perintah yang mengakibatkan penafian hak kemenangan sesuatu pihak yang masih tergantung (pending) di Mahkamah Rayuan.

[18] Lagipun dalam kes ini pihak defendan masih boleh berhujah untuk menunjukkan terdapat isu-isu yang perlu dibicarakan di Mahkamah Rayuan. Hujahan pihak defendan mungkin mempunyai asas yang kukuh berdasarkan rasional alasan penghakiman. Forum yang sesuai ialah Mahkamah Rayuan. Saya ingin menarik perhatian bahawa plaintif telah mendapat penghakiman muktamad di dalam prosiding A. 14 KMT. Perintah yang diperolehi secara 'regular' dan juga tidak dipertikaikan

bahawa ia diperolehi secara sah. Prinsip dalam kes *Badiadin bin Mohd Mahidin Anor v. Arab Malaysia Finance Bhd (supra)* tidak terpakai kepada fakta kes ini lagipun penghakiman tersebut bukan dibuat secara ingkar kehadiran mahupun secara *ex parte*.

[19] Pada pendapat saya permohonan defendan jika dibenarkan akan memperjudiskan plaintif-plaintif yang berhak kepada penghakiman yang diperolehi. Kemenangan tersebut tidak boleh dipatahkan melalui pintu belakang yakni diperolehi melalui pindaan di bawah A. 20 k. 11 KMT. Saya ibaratkan pihak defendan cuba menangguk di air keroh. Saya juga berpendapat adalah tidak adil bagi saya untuk membuat pindaan justeru itu secara tidak langsung memberi kemenangan kepada defendan atas rayuan mereka tanpa dibicara di Mahkamah Rayuan. Berdasarkan fakta dan kronologi kes ini jelas mahkamah ini sudah *'functus officio'*. Hanya suatu prosiding rayuan di Mahkamah Rayuan boleh menentukan hak pihak-pihak. Dengan penolakan L39 ia tidak mendatangkan prejudis atau ketidakadilan kepada defendan kerana peluang mereka untuk membela masih ada di prosiding rayuan di Mahkamah Rayuan. Tetapi disebaliknya jika L39 dibenarkan ia menafi hak plaintif untuk mengesahkan kemenangannya mendapat penghakiman muktamad di bawah A. 14 KMT. Sayugia diingatkan terdapat keputusan-keputusan Mahkamah Rayuan yang bersetuju dengan keputusan hakim bicara walau tidak sekata dengan alasan yang diberikan. Oleh itu saya fikir peluang bagi plaintif tidak harus dinafikan untuk menggesa Mahkamah Rayuan perakui ketidak wujudan persoalan-persoalan yang perlu dibicarakan. Hanya Mahkamah Rayuan dapat menentukan berdasarkan keterangan affidavit serta dibantu oleh hujah pihak-pihak dan bukan hanya atas pengakuan kesilapan oleh hakim bicara bila membuat keputusan.

[20] Setelah meneliti rekod prosiding mengenai lampiran 6 saya dapati keputusan hakim bicara tidak kabur (ambiguous). Keputusannya amat jelas (unambiguous). Beliau membenarkan lampiran 6 tersebut apabila mendapati pihak plaintif telah membuktikan ketiadaan isu-isu yang perlu dibicarakan. Ketiadaan keputusan mengenai lampiran 7 seperti tercatit dalam nota prosiding menguatkan lagi bahawa hakim bicara tidak ada keraguan ketika membenarkan permohonan plaintif-plaintif di lampiran 6.

[21] Pada hemat saya peruntukan A. 20 k. 11 KMT boleh diguna pakai bila mana terdapat kekaburan dalam ekspresi mengenai keputusan yang amat jelas. Dalam kes bicara hakim berkenaan telah menukar fikiran semasa menyediakan alasan penghakiman. Sehubungan dengan itu ia sepadan dengan kata-kata Sir John Donaldon MR dalam kes *R v. Cripps (supra)* halaman 712 a & b yang saya telah beri penekanan di atas (sila lihat ms. 10-12 alasan saya).

[22] Seperkara lagi tindak tanduk defendan adalah suatu penyalahgunaan proses mahkamah. Aturan 20 k. 11 KMT bukan digubal untuk membawa ketidakadilan. Ia hanya suatu prosedur yang digubal bagi membetulkan sesuatu kesilapan yang tidak mendatangkan prejudis kepada pihak-pihak untuk mendapat ketidakadilan dan bukan digunakan untuk menafikan hak pihak lain mendapat keadilan. Pada hemat saya berdasarkan latar belakang kes ini imbangan keadilan memihak kepada plaintif. Defendan seharusnya meneruskan rayuan mereka di Mahkamah Rayuan mengenai lampiran 6. Permohonan defendan di L39 ditolak dengan kos.